

Mivel sokat utazok, és állandóan mozgásba vagyok így szinte az egész életem benne van a hátizsákomban. Egy táska kipakolás során, saját magam is meglepődtem, hogy mik lapulnak a hátizsákom mélyén. Alapjába véve ragaszkodom minden-másnak kevésbé fontos, apró kis dologhoz-amihez bármilyen emléket tudok kötni. Ezeket az emlékeket nem csak a szobám, a faliújságom, hanem a táskám is felhalmozza. Felidéztem a hozzájuk kapcsolódó történeteket, a személyeket, élményeket. Gondolkozóba estem e kapcsán, hogy vajon mások táskái mit tartalmazhatnak? Akárhányszor felszállunk buszra, metróra, villamosra sokszor eljátszottunk a gondolattal bárcsak infra szemüvegünk lenne, és látnánk, mit rejt más táskája. Ezeken túl elgondolkoztam azon, hogy megismerhető e egy ember a táskája tartalmából? Ekkor kértem meg a közeli ismerősöket, barátokat, szobatársakat, hogy aki vállalja tárja fel előttem a táskája tartalmát. Örültem, hogy sokan egyféle bizalommal és nyíltsággal vállalták előttem azt, hogy valamilyen szinten betekintés nyerhettem az életükbe. Mint ahogy már említettem nekem szinte az életemet jelenti a táskám. Véleményem szerint sok mindnet elmond egy táska külemme és tartalma a tulajdonosáról. Ez be is bizonyosodott a kis kutató munkám során. Sokan saját maguk is meglepődtek, hogy miket rejt a táskájuk. Próbáltam velük visszaemlékezni, hogy mikor honnan hogyan került is bele, például az a fonott kötél darab az egyik szobatársam táskájába. Mindenképpen, hogy megörökítsem ezeket az élményeket elkezdtem róluk vázlatokat készíteni. Mások holmijairól és a sajátjaimról is.

Először készült el a saját táskám tartalma, majd szépen lassan a többieké is. Összevettem őket és valóban ahány táska annyi féle ember és annyi tartalom. Első sorban csak a tartalmat találtam érdekesnek. Ezekből a vázlatokból elkészültek az első hidegtűs lemezek, majd nyomatok.

Hellyel, közzel életnagyságú karcokat készítettem a tárgyakról. Ezeket egy összefoglaló formába helyezve nyomtattam le. Azért választottam az alukarcot, mert hozzám nagyon közel került ez a grafikai eljárás. Véleményem szerint jól passzol ezekhez a kis tárgyakhoz ez a technika, a maga lendületességével és finomságával.

Majd ezeket a nyomatokat tovább gondolva, technikákat vegyítve kitaláltam, hogy behelyezem őket, vissza a helyükre a táskába. Nem fosztom meg a tárgyakat a megszokott helyüktől, skicceket készítettem ezek után a táskákról is. Gyors, egy vonalas, letisztult filc rajzokat csináltam. Megfogva ezzel a táskák karaktereit. A kész hidegtűs nyomatokra így került rá szitanyomtatással a táskák körvonala.

Ez egy kisebb önmegfigyelés, önismeret volt számunkra. Mindenki el kezdett kutakodni a saját háza táján, jobban megismerni önmagát, fellelni az értékeit. Saját táskáimban körülnézve és azok tartalmát jobban megismerve közelebb kerültem önmagamhoz, és ezeken keresztül megmutathattam magam. Jelen pillanatban három darab táskában élem az életem. Az első, amiről már szó esett, a hátizsákom. A második az övtáskám. A harmadik, és egyben utolsó darab pedig a bőröndöm. Úgy gondolom, hogy ez a három táska szimbolizálja a mostani létem. Teljes mértékben összképet mutat rólam. A hátizsákom a legszemélyesebb, ebben élem a mindennapokat. Pár számomra fontos és nélkülözhetetlen dolgot emeltem ki a táskáimból, és ezekkel mutatok képet magamról. A szemüvegem: már hosszú évek óta szemüveges vagyok, és oly annyira hozzám nőt, hogy el sem akarom magam nélküle képzelni. Pénztárca: ezt hagy ne keljen bővebben kifejtенem, erről hosszú oldalakat lehetne mesélni miért is olyan fontos ez vagy éppen pont azért nem!? Lakás kulcs vagy éppen a kollégium kulcsa: most jelen helyzetben ez a két otthonom van. Az otthonhoz tudom kapcsolni azt a kis angyalkát, amit a táskámban hordok magamnál. Az egyik vizsgaidőszakkor kaptam kabalának. Ha jól emlékszem bevált és így maradt velem. Egy tollnak mindig kell a táskában lenni. Az öngyújtó pedig a másokra való odafigyelésem, másokkal való törődésemet jelentheti. Én nem dohányzom, de mégis tartok magamnál gyújtót, mert ez ilyen Murphy törvénye, hogy aki dohányos annál általában sosincs. A másik meghatározó darab az övtáska. Kicsi, de még sem. Lehet, hogy csak én növelem a befogadó képességét, de hihetetlen mennyi mindnet el tud nyelni. Most itt csak két dolgot ragadtam ki. Az egyik az irattárcám, ami annyira hivatalos, és személyes tartalmú (gondolok itt a személyi igazolványra) hogy, nyilván valóan engem mutat. A másik a fülhallgatóm, ami nélkül nehezen tudnám elviselni a hosszú utakat. A zene mindig is jelen volt és van is az életembe. Az utolsó táskához értem, ami a bőröndöm. A sketchbookom mindig nálam van, úgy ahogy toll és a ceruza. A Tisza cipő pedig védjegyem. A parfüm illatát pedig mindig tudjuk egy adott személyhez kapcsolni. Egy számunkra fontos ember illatát megérezzük bárhol, úgy is ő fog eszünkbe jutni csak róla.

Véleményem szerint sikerült a témát kellőképp kibontani, úgy gondolom egy hiteles önképet tudtam adni ezekkel a munkákkal magamról. Viszonylag kevés képi elembe sűríttem mondani valómat, de még is rengeteg apró információ és személyes élmény van benne. Remélem, hogy valahol bizonyítottam azt, hogy egy táskáról és a benne rejlő dolgokról igen is sok következtetés vonható le a tulajdonosáról. Nem kellene ahhoz szavak, hogy valakit elkezdjünk megismerni, elég egy sokat mondó táska! A táska, mint motívum ebben a képi

megjelenésben számtalan asszociációs lehetőséget adhat. Egyszerűsítéssel nem leszűkíteni akarok hanem tovább gondolásra ösztönözni.

A téma azóta is visszatér, továbbra is foglalkoztat maga a táska. Már nem csak belülről, kívülről is figyelem, izgalmasnak találom a textil felületeket. Most a felülettel és a táskák formájával dolgozom.

Munkáim összességére a minimál, konceptuális irány igaz. Szeretek minél egyszerűbben letisztultan fogalmazni, közölni.